

„Gatsby nie je žiadny chlpáč!“ jedovato odvrkla Deborah. „Je to čistokrvný írsky vlkodav a okrem toho mimoriadne užitočný pri nadháňaní na poľovačke.“

Tak teraz je so mnou amen. Už som sa nemohla zdržať. Kým som bojovala so záchvatom smiechu, hlavou mi prebleskla myšlienka, že by som sa tiež mohla stať scenáristkou, keby som kvôli matike nepreliezla deviaty ročník. Myslím, že také kostrované dialógy, aké sú v tomto seriáli, by som určite zvládla.

„Prestaň sa už konečne chechtať!“ nazlostila sa Deborah. „Nerozumiem, čo Julian hovorí. Okrem toho je to práve napínavé. Do susedstva Ashworth Parku sa pristahoval nejaký cudzinec menom DeWitt so svojou dcérou. Myslím si, že to dievča poškuľuje po Julianovi.“

Snažila som sa vzchopiť, ale smiech sa mi nepodarilo potlačiť na dlho. Na vine bol opäť Julius, ehm, Julian, ktorý práve ladne vysadol na koňa a pritom znova pyšne pohodil vlasmi. „Nemôžem inak, Deborah. Julianove vlasy zatieňujú dokonca aj nádhernú hrivu jeho koňa,“ lapala som po dychu. „A to fídlíkanie v pozadí ma dorazilo.“

„Okej, Abby!“ Deborah na okamih pustila televízor z očí, vystrela sa a prepichla ma ladovým pohľadom. Potom zdvihla ovládač a vypla zvuk, pravdepodobne preto, aby som ju mohla naozaj dobre počuť. „Naposledy ťa varujem, nechaj ma teraz v pokoji pozeráť *Ashworth Park*. Inak poviem mame, že sa často vraciaš do svojej izby cez strechu, pretože sa so svojou hyperaktívnou japonskou kamarátkou až do polnoci povaluješ v tej ošumelej cukrárni. Mame by stačilo pozrieť sa na ukrytý požiar-ny rebrík.“

To je pravda. Ak existuje niečo, čo sa naša mama nesmie dozvedieť, tak toto.

„Volá sa Morgan, okej? A áno, áno, už odchádzam,“ povedala som a zmierlivo som zdvihla ruky. „Hádám ti neodpadnú uši z tej hroznej husľovej hudby. Počuj, to je čisté týranie.“

S námahou som sa zdvihla z gauča a kútikom oka som videla, že Deborah na mňa zíza, akoby som potratila rozum. „Čo myslíš tými husľami? Zvuk je predsa vypnutý.“

Och! Správne! Aké zvláštne. Prečo som si namýšľala, že počujem hudbu, ktorá vôbec nehraje? Nezačína mi z toho seriálu pomaly šibať? Musím sa čo najrýchlejšie vypariť a utiahnuť do svojej izby. A tak som uchmatla pohár s poslednými zvyškami banánovej zmrzliny s brownies, prevesila som si cez plece tašku a práve som siahala po svojej rifľovej bunde, keď som zbadala, že niečo nie je v poriadku. Odrazu som v ruke pocítila silné brnenie, akoby mi po nej až k plecu bežal celý huf mravcov.

Pustila som pohár, akoby ma zasiahol blesk. Zvyšky roztopenej zmrzliny sa roztiekli po maminom koberci.

„Dokelu, Abby, ty nemehlo, nemôžeš dávať pozor?“ zafrflala Deborah bez toho, aby odvrátila pohľad od telky, ktorá teraz už zase bežala so zvukom. „Nemáme taký upratovací personál ako Ashworthovci.“

„Prepáč, ja, ehm...“ jachtala som totálne zmätená a zdesene som civela na svoju ruku. Tá sa začala za sprievodu jasných bleskov akoby rozplývať, no hneď sa znova objavila. Odohralo sa to tak rýchlo, že som si to ledva všimla.

Od ľaku som poskočila.

„Aaaaah!“ skríkla som. „Deborah! Moja ruka! Videla si to?“

„Čo je? Ukáž ju sem,“ podráždene zahundrala Deborah a hrubo si ma pritiahla k sebe. Teraz to opäť prestalo. „Čo je s ňou? Odľupuje sa ti lak, no a? Vyzerá to fakt hrozne. Môžeš prestať s týmito žartíkmi a nechať ma *konečne* na pokoji?“